

maneres de complir

El passat dia 17 de març, l'Ajuntament de la nostra ciutat prengué els acords de trametre al senyor Rector-Arxiprest, entre altres, les següents disposicions:

1.ª Que no es deuen tocar les campanes en el successiu, a no haver obtingut autorització, per cada cas concret, d'aquesta Alcaldia.

2.ª Que s'haurà d'evitar que constitueixi manifestació pública externa del culte, el portar el viàtic fora de l'Església. No es podrà, per consegüent, efectuar en la forma que abans es realitzava, a no ésser que per algun cas concret i determinat s'obtingués la deguda autorització.

Bé, tot això ens semblaria bé si no fos tot allò dels «casos concrets i les degudes autoritzacions» que, pel que sembla, hom diria que ja són massa concrets i, a ben segur, no pas tots amb la deguda autorització.

Volem dir, doncs, que al cap de vuit dies d'haver estat cursades les abans esmentades comunicacions al senyor Rector, s'han servit combregars i s'han manifestat d'identica manera de com se servien i es manifestaven abans del 17 de març de l'any que corre.

El senyor Rector d'aquesta ciutat ha demostrat tenir molt poca pressa en el compliment de tot el disposat pel nostre Municipi actual atenent a les lleis Constitucionals aprovades pel Parlament republicà.

Perquè, la veritat, no volem pas creure que en tan pocs dies s'hagi sol·licitat, per cada cas, la prèvia autorització governativa i que, per tant, aquesta hagi estat, també, en cada cas, concedida. D'ésser així, no hauríem guanyat res, i, una vegada més, palesaria que el Rector-Arxiprest es mofaria del mort i del viu el veïlla que és, mica més mica menys, el que fan tots els manifestants públics del culte catòlic, apostòlic i romà.

Cal, però, que això no succeeixi, car si no volen acatar les disposicions comunicades, s'exposen a què el poble que aguantà tant de temps aquells «rosaris de l'aurora» tan groiescament cantats — millor dit, encara, bramats o lladrats — durant la Dictadura, acabi la paciència amb tantes campanes, campanetes, i ombrel·les provocadores i irritants.

No els resta més remei que la «santa conformació», tan pregonada per tota aquesta genteta «rau rau» d'Església.

I, també, cal, amb més raó encara, que un Ajuntament, com el d'ací, que dicta unes disposicions per tal que siguin ateses, es facin complir amb tota la seva integritat.

Prou «combregars generals», malgrat vagin amb coixe. Cal fer callar aquestes campanetes que, insolentment, un braç tossut i un cervell més tossut encara, prenyat de fanatismes, però depauperat d'intel·ligència, fa dringar per a propi gaudi torturador d'esperits no creients.

La clerecia ha de tenir present, i recordar-ho sempre, que la República no té religió oficial. Recordar-ho, perquè això vol dir que no s'hi val a «flirtejar» al poble, al veritable poble, puix que infaliblement seria un amor mort abans de néixer: un amor sense esperança.

La clerecia ja n'està a bastament convençuda d'això, però li costa avenir-se a la submissió.

ROC CLAR.

L'aranya clerical s'apodera de les consciències joves, per fer-ne éssers ignorants i dòcils, presumptes víctimes de l'hipocresia i la falsedat.

Cobla - Orquestra - Orquestrina
PEP VENTURA

Primera Categoria — Per contractes:

GERMANS AIGUAVELLA
Cervantes, 4 FIGUERES

un dictamen sensacional

Un grup de catalans desitjosos d' aclarir el fonament legal de la situació de Catalunya, després de proclamada la República, va decidir de sol·licitar un dictamen jurídic sobre els quatre extrems següents:

1.—Quina és la personalitat jurídica del Govern de la Generalitat de Catalunya?

2.—Quines són les seves facultats?

3.—Tenint-les en compte, quina és la força d'obligar de les lleis i, en general, disposicions de l'Estat espanyol i dels seus òrgans, en territori català?

4.—Quina serà la que hi tindran en endavant?

Per tractar-se d'una qüestió de Dret Públic, el va demanar al senyor Francesc Maspons i Anglasesell, tenint en compte la seva personalitat de jurista eminent, ex-President de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Barcelona, President de la Delegació Catalana a Ginebra, Membre del Comitè Executiu del Congrés de Nacionalitats Europees, President de l'A. I. D. M. (Association Internationale pour l'Etude du Droit des Minorités) i Membre de «l'Academia Nacional de Jurisprudència y Legislación de Madrid».

El senyors Maspons i Anglasesell, atenent la petició, va ametre, amb data 12 de Febrer de 1932, un Dictamen, les conclusions, del qual són les següents:

Segons els Decrets de la Generalitat i del Govern espanyol, Catalunya és un Estat,

Els Diputats catalans no tenen facultats per acceptar esmenes a l'Estatut.

La Constitució i les Lleis aprovades per les Constituents espanyoles, no tenen vigència a Catalunya, sense l'aprovació de les Corts Catalanes.

D'aquest Dictamen sensacional en seran fetes dues condicions, una de catalana i una altra de francesa, per tal que sigui conegut dintre i fora de Catalunya.

D'ací a pocs dies sortirà l'edició catalana.

Pel Grup editor: Jaume Compte.— Miquel Ferrer — Abelard Tona.

(Nota pregada)